

April – 98

Kirsti

Mor er tydeligere enn de fleste.
Det sto et vårbrus om henne.

Det var i 1946. Hun hadde fått tak i et nytt stoff (under krigen var det jo bare gammelt som ble sydd om), ull, rutet i blållilla og gult. Hun gikk til sydamen. Freden var kommet. Militante rette skuldre og korte trange skjørt, nøktern fornuft og tanke på morgendagen var glemt, kastet ut av vinduet sammen med blendingsgardinene, og DER kom mor i New Look. Jeg tror hun var den første, i alle fall den flotteste! Stort svingskjørt til ankene, liten tilsittende jakke, gul hatt med vid brem. Og så de rødrosene kinnene og blå øynene som hun har ennå.

Mor var den peneste av alle mødrene i klassen. Det syntes selv de tertefine jentene på Nissen. Og far fortalte oss det hver dag når han dro hodet hennes til seg etter håret og kysset henne. (Det forundret meg at hun så tydelig likte det.)

Men så strammet hun maska litt: Det er det indre det kommer an på. Jeg er så glad for at ikke mine døtre er skjønnheter. Det følger så mye problemer med. – Men da var far gått ut. Og klassekameratene syntes at mor var alt for streng. Vi måtte jo gå hjem fra skoleballet kl. 23.00.

Men tante Unni (Sinding-Larsen) malte bilde av mor i sin nye drakt.

*

10 rappe fingre som kunne trylle, til innvortes og utvortes. Fransk kjøkken, rare, eventuelt yndige, folk og dyr av piperensere (=så far måtte slutte å røke pipe), bast, paljetter og bånd (=aldri kaste noe, det har jeg lært i 2 kriger sa mor. Og det kom til nytte). På Birkerot har vi en "domann", sånn med flosshatt og bøtte og pent oppdelt avisapir til tørk (men han tømmer ikke bøtta vår, dessverre).

Det fineste hun har laget må vel være Betlehem i Molde, som sto i det store hjørnevinduet hos Petterson på Torvet og ble loddet ut til inntekt for Det norske Misjonsselskap. Det var nesten ingen som hadde Betlehem den gangen, og en slik hjemmelaget en av virkelig kunstnerisk kvalitet, med ALT fra lam og hyrder og Den Hellige Familie, til engler og esler og praktfulle Hellige tre Konger på stripyntede kameler, med følge av slaver som bar gavene til Jesusbarnet på hodet. Jeg husker ikke hvem hun fikk til å lage selve stallen. Men køen av skuelystne utenfor vinduet i sne og slaps gjennom hele adventstiden husker jeg, og køen ved kassa for å kjøpe lodd. – Vi tok det visst som en ren selvfølge at den mest fasjonable forretningen i byen stilte sitt beste vindu til disposisjon i årets hissigste kjøpemåned, for mor var en stor kunstner. Bok etter bok ble fullskrevet av loddkjøpere. Men hvem vant den?

*

På Reiret, mange år senere, i gyngestolen på Birkerot, unnslopp det henne et aldri så lite hjertesukk: All min kunst er spist opp, den!

Hadde hun glemt alle englene og eslene og de broderte putevarene og frottéhåndklærne med "Helge Trubadur", Solveig Solskinn", "Bodil Blåveis", "Kirsti Gullsko"... , potetdukker og andre dukker og alt det andre?

Og forresten: Den maten mor laget, enten det var stor herremiddag på 2 ryper og sopp, eller plumkake, linser, marvpasteier eller Itta-prikk (=dessert), ble den nydt med så intens

oppmerksomhet at den slett ikke glemmes. Hadde den ikke blitt spist, ja da hadde det ikke vært rare gleden ved den!

Da sa Mor: Mitt mål var at alle skulle være glade når de reiste seg fra bordet. Det skulle i hvert fall ikke serveringen være til hinder for!

- Ingen ting er umulig, sa mor, og det har hun levd etter. – Bruk fantasien!

*

Vips hit, vips dit, jo flere uventede personer som veltet inn gjennom døren, jo blidere ble mor. Når jeg syntes det kunne være nok, fikk jeg et strengt øyeblikk, så sa hun: Det er stort å ha venner. Det er rørende at de er så glad i oss.

*

- Jeg drømmer om å sitte ned med en god bok, sa mor. Men når hun satt, på venteværelse, trikk, ferge, under en ripsbusk, på en fjelltopp, da var det aldri med en bok. Det var med brevpapir. Hennes største personlige utgift må ha vært frimerker.